כיתה ז' | תנ"ך | שיעור 3 מתוך 6 | 45 דק' | שמואל א כד, א-כג

ממלכתי: שמואל א נלמד בכיתה ז' (יח-כה: יחידת בקיאות לבחירה; כו-כז להעשרה). חמ"ד: לפי מתווה תשפ"ז ספר שמואל א נלמד בכיתה ח', והיחידה מתאימה גם לה; לימוד עם רש"י, רד"ק ומצודת דוד. יש לבדוק מול התכנון השנתי של בית הספר.

"צדיק אתה ממני": דוד ושאול במערה בעין גדי

🎯 מטרות השיעור

- התלמידים יספרו מה קרה במערה בעין גדי: שאול נכנס, אנשי דוד דוחקים בו להרוג, ודוד כורת רק את כנף המעיל
- התלמידים יסבירו את הנימוק של דוד: "לֹא-אֶשְׁלַח יָדִי בַּאדֹנִי – כִּי-מְשִׁיחַ ה', הוּא", ולמה גם כריתת הכנף הציקה לו ("וַיַּךְ לֵב-דָּוִד, אֹתוֹ")
- התלמידים ינתחו את תגובת שאול: הבכי, "צַדִּיק אַתָּה, מִמֶּנִּי", וההודאה "כִּי מָלֹךְ תִּמְלוֹךְ"

📚 בהתאם לתוכנית הלימודים

בהתאם לתוכנית הלימודים: ממלכתי, כיתה ז' (תוכנית הלימודים בתנ"ך): "יחידת בקיאות ולמידה עצמית" לבחירה, שמואל א יח-כה (סיפורי שאול, דוד ויהונתן; מות שמואל; דוד ונבל הכרמלי). חמ"ד (מתווה להוראת שמואל א, תשפ"ז, כיתה ח'): המפגש במערה בעין גדי, דוד כורת את כנף המעיל ואינו פוגע בשאול, השיחה בין דוד לשאול. רעיון גדול: המנהיג הראוי נמדד בשמירה עיקשת על עקרונות מוסריים, גם כשהנסיבות דוחקות בו לוותר עליהם. נכלל במבחן המפמ"ר. (תוכנית הלימודים, ממלכתי · תוכנית הלימודים, חמ"ד)

❓ השאלה הגדולה של השיעור

כשיש לך הזדמנות לנקום במי שפוגע בך, מה גורם לך לוותר?

שאול רודף את דוד כדי להרוג אותו, ופתאום הוא בידיו של דוד, במערה. אנשי דוד אומרים: זה היום שה' הבטיח לך. דוד מוותר, ואפילו מתחרט על חתיכת בד שגזר. הפרק בודק מה עוצר אדם מלעשות דבר שכולם סביבו חושבים שהוא מוצדק.

🚪 כרטיס כניסה (2 דקות)

בתחילת השיעור כל תלמיד עונה בכתב, בלי ציון:

1. מה עשו אנשי קעילה (או מה היו מוכנים לעשות) לדוד אחרי שהציל אותם?
2. מה אמר יונתן לדוד כשבא אליו במדבר זיף?
3. למה הפסיק שאול לרדוף אחרי דוד בסלע המחלקות?

למורה: השאלות מסכמות את פרק כג: דוד במרדף ובסכנה, ויונתן כבר הכריז שהוא ימלוך. היום שאול נמצא בידי דוד, וזו השאלה הגדולה: האם דוד ייקח את המלוכה בכוח?

🧪 פתיחה

כותבים על הלוח: "הזדמנות". שואלים: "האם כל הזדמנות צריך לנצל? תנו דוגמה להזדמנות שעדיף לוותר עליה". שומעים כמה תשובות. אחר כך: "היום דוד יקבל את ההזדמנות הגדולה ביותר שלו: האויב שלו במערה, בלי שומרים לידו. נקרא ונראה מה הוא בחר".

📖 הסבר למורה

הרקע: בסוף פרק כג שאול הפסיק את המרדף בגלל הפלשתים, ודוד עלה "וַיֵּשֶׁב, בְּמְצָדוֹת עֵין-גֶּדִי". עכשיו שאול חוזר, עם "שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ בָּחוּר – מִכָּל-יִשְׂרָאֵל", ומחפש את דוד על פני "צוּרֵי הַיְעֵלִים", הסלעים הגבוהים של מדבר יהודה.

במערה (א-ח): שאול נכנס למערה כדי להתפנות, ודוד ואנשיו יושבים "בְּיַרְכְּתֵי הַמְּעָרָה", בחלק הפנימי והחשוך. אנשי דוד אומרים: "הִנֵּה הַיּוֹם אֲשֶׁר-אָמַר ה' אֵלֶיךָ". מצודת דוד מסביר: "וחשבו אנשיו שעל היום הזה נאמר". דוד כורת בשקט את כנף המעיל של שאול, ומיד "וַיַּךְ לֵב-דָּוִד, אֹתוֹ". רד"ק: "חשש בלבו שמא יחשוב ה' לו עון בכרתו כנף מעיל המלך". דוד עוצר את אנשיו: "חָלִילָה לִי מֵה", כי שאול הוא "משיח ה'", המלך שנמשח בשמן בציווי ה'.

הנאום של דוד (ט-טז): דוד יוצא אחרי שאול, משתחווה וקורא "אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ". הוא מראה לו את כנף המעיל, ההוכחה: "כִּי בְּכָרְתִי אֶת-כְּנַף מְעִילְךָ וְלֹא הֲרַגְתִּיךָ". הוא קורא לשאול "אבי", ומשאיר את הדין לה': "יִשְׁפֹּט ה' בֵּינִי וּבֵינֶךָ", "וְיָדַי, לֹא תִהְיֶה-בָּךְ". הוא גם מקטין את עצמו: "אַחֲרֵי כֶּלֶב מֵת, אַחֲרֵי פַּרְעֹשׁ אֶחָד". מצודת דוד: לא כבוד הוא "שמלך ישראל ירדוף אחר ההדיוט", אדם פשוט.

התשובה של שאול (יז-כג): שאול שואל "הֲקֹלְךָ זֶה בְּנִי דָוִד" ובוכה. הוא מודה: "צַדִּיק אַתָּה, מִמֶּנִּי: כִּי אַתָּה גְּמַלְתַּנִי הַטּוֹבָה, וַאֲנִי גְּמַלְתִּיךָ הָרָעָה", ואפילו אומר "כִּי מָלֹךְ תִּמְלוֹךְ; וְקָמָה, בְּיָדְךָ, מַמְלֶכֶת, יִשְׂרָאֵל". הוא מבקש מדוד להישבע שלא יכרית את זרעו, ודוד נשבע. אבל הם נפרדים: שאול הולך לביתו, ודוד חוזר "עַל-הַמְּצוּדָה". דוד לא סומך על השינוי של שאול.

הקשר לפרק טו: כששמואל עזב את שאול אחרי מלחמת עמלק, שאול תפס "וַיַּחֲזֵק בִּכְנַף-מְעִילוֹ, וַיִּקָּרַע", ושמואל אמר שה' נתן את הממלכה "לְרֵעֲךָ הַטּוֹב מִמֶּךָּ". רד"ק מביא מדרש שזה הסימן: "שמואל רמז לו שם מי שיכרות כנף מעילו הוא ימלוך תחתיו". כנף המעיל בפרק כד היא כמו התשובה לפרק טו.

📜 הפסוקים (מכון ממרא, נוסח מנוקד)

שמואל א פרק כד, פסוקים א-ח

(א) וַיַּעַל דָּוִד, מִשָּׁם; וַיֵּשֶׁב, בְּמְצָדוֹת עֵין-גֶּדִי.

(ב) וַיְהִי, כַּאֲשֶׁר שָׁב שָׁאוּל, מֵאַחֲרֵי, פְּלִשְׁתִּים; וַיַּגִּדוּ לוֹ, לֵאמֹר, הִנֵּה דָוִד, בְּמִדְבַּר עֵין גֶּדִי.

(ג) וַיִּקַּח שָׁאוּל, שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ בָּחוּר – מִכָּל-יִשְׂרָאֵל; וַיֵּלֶךְ, לְבַקֵּשׁ אֶת-דָּוִד וַאֲנָשָׁיו, עַל-פְּנֵי, צוּרֵי הַיְעֵלִים.

(ד) וַיָּבֹא אֶל-גִּדְרוֹת הַצֹּאן עַל-הַדָּרֶךְ, וְשָׁם מְעָרָה, וַיָּבֹא שָׁאוּל, לְהָסֵךְ אֶת-רַגְלָיו; וְדָוִד, וַאֲנָשָׁיו, בְּיַרְכְּתֵי הַמְּעָרָה, יֹשְׁבִים.

(ה) וַיֹּאמְרוּ אַנְשֵׁי דָוִד אֵלָיו, הִנֵּה הַיּוֹם אֲשֶׁר-אָמַר ה' אֵלֶיךָ הִנֵּה אָנֹכִי נֹתֵן (אֶת-איביך) [אֹיִבְךָ] בְּיָדֶךָ, וְעָשִׂיתָ לּוֹ, כַּאֲשֶׁר יִטַב בְּעֵינֶיךָ; וַיָּקָם דָּוִד, וַיִּכְרֹת אֶת-כְּנַף-הַמְּעִיל אֲשֶׁר-לְשָׁאוּל – בַּלָּט.

(ו) וַיְהִי, אַחֲרֵי-כֵן, וַיַּךְ לֵב-דָּוִד, אֹתוֹ – עַל אֲשֶׁר כָּרַת, אֶת-כָּנָף אֲשֶׁר לְשָׁאוּל.

(ז) וַיֹּאמֶר לַאֲנָשָׁיו חָלִילָה לִי מֵה', אִם-אֶעֱשֶׂה אֶת-הַדָּבָר הַזֶּה לַאדֹנִי לִמְשִׁיחַ ה' – לִשְׁלֹחַ יָדִי, בּוֹ: כִּי-מְשִׁיחַ ה', הוּא.

(ח) וַיְשַׁסַּע דָּוִד אֶת-אֲנָשָׁיו בַּדְּבָרִים, וְלֹא נְתָנָם לָקוּם אֶל-שָׁאוּל; וְשָׁאוּל קָם מֵהַמְּעָרָה, וַיֵּלֶךְ בַּדָּרֶךְ.

שמואל א פרק כד, פסוקים ט-טז

(ט) וַיָּקָם דָּוִד אַחֲרֵי-כֵן, וַיֵּצֵא מן (המערה) [מֵהַמְּעָרָה], וַיִּקְרָא אַחֲרֵי-שָׁאוּל לֵאמֹר, אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ; וַיַּבֵּט שָׁאוּל אַחֲרָיו, וַיִּקֹּד דָּוִד אַפַּיִם אַרְצָה וַיִּשְׁתָּחוּ.

(י) וַיֹּאמֶר דָּוִד לְשָׁאוּל, לָמָּה תִשְׁמַע אֶת-דִּבְרֵי אָדָם לֵאמֹר: הִנֵּה דָוִד, מְבַקֵּשׁ רָעָתֶךָ.

(יא) הִנֵּה הַיּוֹם הַזֶּה רָאוּ עֵינֶיךָ, אֵת אֲשֶׁר-נְתָנְךָ ה' הַיּוֹם בְּיָדִי בַּמְּעָרָה, וְאָמַר לַהֲרָגֶךָ, וַתָּחָס עָלֶיךָ; וָאֹמַר, לֹא-אֶשְׁלַח יָדִי בַּאדֹנִי – כִּי-מְשִׁיחַ ה', הוּא.

(יב) וְאָבִי רְאֵה – גַּם רְאֵה אֶת-כְּנַף מְעִילֶךָ, בְּיָדִי: כִּי בְּכָרְתִי אֶת-כְּנַף מְעִילְךָ וְלֹא הֲרַגְתִּיךָ, דַּע וּרְאֵה כִּי אֵין בְּיָדִי רָעָה וָפֶשַׁע וְלֹא-חָטָאתִי לָךְ – וְאַתָּה צֹדֶה אֶת-נַפְשִׁי, לְקַחְתָּהּ.

(יג) יִשְׁפֹּט ה' בֵּינִי וּבֵינֶךָ, וּנְקָמַנִי ה' מִמֶּךָּ; וְיָדִי, לֹא תִהְיֶה-בָּךְ.

(יד) כַּאֲשֶׁר יֹאמַר, מְשַׁל הַקַּדְמֹנִי, מֵרְשָׁעִים, יֵצֵא רֶשַׁע; וְיָדִי, לֹא תִהְיֶה-בָּךְ.

(טו) אַחֲרֵי מִי יָצָא מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, אַחֲרֵי מִי אַתָּה רֹדֵף: אַחֲרֵי כֶּלֶב מֵת, אַחֲרֵי פַּרְעֹשׁ אֶחָד.

(טז) וְהָיָה ה' לְדַיָּן, וְשָׁפַט בֵּינִי וּבֵינֶךָ; וְיֵרֶא וְיָרֶב אֶת-רִיבִי, וְיִשְׁפְּטֵנִי מִיָּדֶךָ.

שמואל א פרק כד, פסוקים יז-כג

(יז) וַיְהִי כְּכַלּוֹת דָּוִד, לְדַבֵּר אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל-שָׁאוּל, וַיֹּאמֶר שָׁאוּל, הֲקֹלְךָ זֶה בְּנִי דָוִד; וַיִּשָּׂא שָׁאוּל קֹלוֹ, וַיֵּבְךְּ.

(יח) וַיֹּאמֶר, אֶל-דָּוִד, צַדִּיק אַתָּה, מִמֶּנִּי: כִּי אַתָּה גְּמַלְתַּנִי הַטּוֹבָה, וַאֲנִי גְּמַלְתִּיךָ הָרָעָה.

(יט) (ואת) [וְאַתָּה] הִגַּדְתָּ הַיּוֹם, אֵת אֲשֶׁר-עָשִׂיתָה אִתִּי טוֹבָה – אֵת אֲשֶׁר סִגְּרַנִי ה' בְּיָדֶךָ, וְלֹא הֲרַגְתָּנִי.

(כ) וְכִי-יִמְצָא אִישׁ אֶת-אֹיְבוֹ, וְשִׁלְּחוֹ בְּדֶרֶךְ טוֹבָה; וַה', יְשַׁלֶּמְךָ טוֹבָה, תַּחַת הַיּוֹם הַזֶּה, אֲשֶׁר עָשִׂיתָה לִי.

(כא) וְעַתָּה הִנֵּה יָדַעְתִּי, כִּי מָלֹךְ תִּמְלוֹךְ; וְקָמָה, בְּיָדְךָ, מַמְלֶכֶת, יִשְׂרָאֵל.

(כב) וְעַתָּה, הִשָּׁבְעָה לִי בַּה', אִם-תַּכְרִית אֶת-זַרְעִי, אַחֲרָי; וְאִם-תַּשְׁמִיד אֶת-שְׁמִי, מִבֵּית אָבִי.

(כג) וַיִּשָּׁבַע דָּוִד, לְשָׁאוּל; וַיֵּלֶךְ שָׁאוּל, אֶל-בֵּיתוֹ, וְדָוִד וַאֲנָשָׁיו, עָלוּ עַל-הַמְּצוּדָה.

שם ה' מובא בכתיב ה'. במקום שיש כתיב וקרי, הכתיב בסוגריים עגולים והקרי בסוגריים מרובעים. מספור הפסוקים לפי רוב התנ"כים: פסוק א הוא "ויעל דוד משם" (במכון ממרא הוא מופיע בסוף פרק כג). הפרק מובא במלואו, בשלושה חלקים: המערה, נאום דוד, תשובת שאול.

⚖️ כתוב / מפרשים

בצד אחד מה שכתוב בפסוק, ובצד השני פירוש. הפירוש הוא דרך אחת להבין, לא חלק מהפסוק.

📜 **כתוב:** "וַיִּךְ לֵב-דָּוִד, אֹתוֹ – עַל אֲשֶׁר כָּרַת, אֶת-כְּנַף אֲשֶׁר לְשָׁאוּל" (שמואל א כד, ו)

💭 **מפרשים:** מצודת דוד: "לבו היתה מתנענעת ומכה בקרבו, כדרך החרד ומצטער", כי הרגיש שזה "כמרים יד במשיח ה'". אפילו פגיעה קטנה בכבוד המלך הציקה לו.

📜 **כתוב:** "לִשְׁלֹחַ יָדִי, בּוֹ: כִּי-מְשִׁיחַ ה', הוּא" (שמואל א כד, ז)

💭 **מפרשים:** מצודת דוד: "הדבר הזה הוא חולין לי מחמת מצות ה'", כלומר זה דבר אסור בגלל ציווי ה'. ובהמשך: "והתורה הזהירה עליו".

📜 **כתוב:** "וְעַתָּה הִנֵּה יָדַעְתִּי, כִּי מָלֹךְ תִּמְלוֹךְ" (שמואל א כד, כא)

💭 **מפרשים:** רד"ק מציע שתי סיבות: שאול רואה שדוד ניצל ממנו כל פעם, ואולי שמע ששמואל משח את דוד. ובמדרש: "כאשר כרת כנף מעילו ידע שזה הוא שאמר לו שמואל".

👩‍🏫 מהלך השיעור (45 דקות)

חומרים: תנ"ך (או דף הפסוקים מהעמוד הזה), לוח, דף עבודה, תמונה של מערה ושל צורי היעלים בעין גדי, חתיכת בד (לפתיחה או להמחשה)

1. כרטיס כניסה (2 דקות)
2. פתיחה: "האם כל הזדמנות צריך לנצל?" (3 דקות)
3. קריאה מודרכת בפסוקים א-ח, עם תמונה של מערה: איפה כל אחד נמצא? מה אומרים אנשי דוד ומה עושה דוד? (10 דקות)
4. עבודה בזוגות: נאום דוד (ט-טז). מסמנים שלוש הוכחות שדוד לא רוצה ברעת שאול, ואיך הוא קורא לשאול ולעצמו (10 דקות)
5. קריאה משותפת בתשובת שאול (יז-כג) ודיון: האם שאול באמת השתנה? (8 דקות)
6. דיון קצר: הקשר לקריעת המעיל בפרק טו (4 דקות)
7. דף עבודה, שאלות 1-3 (6 דקות)
8. כרטיס יציאה (2 דקות)

💬 שאלות לדיון

הבנה (מה כתוב?)

1. מה אמרו אנשי דוד כששאול נכנס למערה?
2. מה עשה דוד לשאול במערה, ואיך הרגיש אחר כך?
3. מה אמר שאול לדוד אחרי ששמע את דבריו?

פרשנות (מה זה אומר?)

1. למה לדעתכם דוד הרגיש רע אפילו על כריתת הכנף, שלא פגעה בשאול בכלל?
2. דוד אומר "יִשְׁפֹּט ה' בֵּינִי וּבֵינֶךָ". מה הוא משאיר בידי ה', ולמה?
3. שאול בוכה ואומר "צדיק אתה ממני". אז למה דוד בסוף עולה למצודה ולא חוזר איתו הביתה?

הערכה (מה דעתי?)

1. האם דוד צדק כשלא הרג את שאול, למרות ששאול רצה להרוג אותו? נמקו.
2. האם יש אנשים או תפקידים שמגיע להם כבוד גם כשהם טועים? מתי כן ומתי לא?

🏁 סיכום השיעור

במערה בעין גדי שאול נמצא בידי דוד. אנשי דוד חושבים שזה הרגע שה' הבטיח, אבל דוד כורת רק את כנף המעיל, ואפילו על זה מתחרט, כי שאול הוא "משיח ה'". בנאום שלו דוד מוכיח בעזרת הכנף שאינו רוצה ברעת שאול, ומשאיר את הדין לה'. שאול בוכה, מודה "צדיק אתה ממני" ו"מלך תמלוך", אבל השניים נפרדים, ודוד נשאר זהיר.

🎟️ כרטיס יציאה (2 דקות)

השלימו: "דוד לא הרג את שאול כי ___. אני חושב/ת שזה היה ___, כי ___".

🧭 התאמה לפי זרם

השיעור מתאים לשני הזרמים. ההבדל בדגשים:

ממלכתי

- דיון ערכי: נקמה ואיפוק. לוותר על הזדמנות לנקום.
- קריאה ספרותית: כנף המעיל כסמל, והקשר לקריעת המעיל בפרק טו.
- דמויות: שאול הבוכה, האם זה שינוי אמיתי או רגע של רגש?
- כבוד לתפקיד ולמוסדות גם במצב של סכסוך.

ממלכתי-דתי (חמ"ד)

- "משיח ה'": מה המשמעות של משיחת המלך, ולמה אסור לפגוע בו (מצודת דוד: "והתורה הזהירה עליו").
- "ויך לב דוד אתו": רגישות מוסרית ויראת שמים גם בדבר קטן.
- דגש אמוני: "ישפט ה' ביני ובינך", דוד משאיר את הנקמה לה' ולא לוקח אותה בידיו.
- המדרש שמביא רד"ק: כנף המעיל כסימן לשאול שדוד ימלוך תחתיו.

💡 הערות למורה

"להסך את רגליו" (פסוק ד) פירושו להתפנות. אפשר להסביר בקצרה ובטבעיות ולהמשיך. כדאי להראות תמונה של עין גדי ושל מערה, כדי להבין איך דוד ואנשיו לא נראו מבפנים. אם לימדתם את פרק טו, זה הזמן לחזור לקריעת המעיל. למתקשים: דף עם תמיכה.

📝 בדף העבודה

בדף העבודה: שאלה על מה שאמרו אנשי דוד, שאלה על כריתת הכנף ועל "ויך לב דוד אתו", טבלה של הנימוקים בנאום דוד, שאלה על תשובת שאול, ושאלה על הקשר לפרק טו, ובסוף משימת סיכום קצרה. יש גם גרסה עם תמיכה.

מקורות

- שמואל א פרק כד, מכון ממרא
- שמואל א פרק טו, מכון ממרא
- רד"ק על שמואל א כד, ספריא
- מצודת דוד על שמואל א כד, ספריא

מחוון: "צדיק אתה ממני": דוד ושאול במערה בעין גדי

🚪 **כרטיס כניסה:** (1) היו מוכנים להסגיר אותו ביד שאול (כג, יב). (2) "אל תירא", "ואתה תמלך על ישראל ואנכי אהיה לך למשנה" (כג, יז). (3) כי הגיע שליח ואמר שהפלשתים פשטו על הארץ (כג, כז-כח). לקבל כל תשובה סבירה; הכרטיס לא נבדק בציון.

1. הם רצו שדוד יהרוג את שאול ("וְעָשִׂיתָ לּוֹ, כַּאֲשֶׁר יִטַב בְּעֵינֶיךָ"). הם חשבו שה' הבטיח לדוד שימסור את אויביו בידו, ושזה היום של ההבטחה.
2. דוד כרת בשקט את כנף המעיל של שאול. אחר כך "ויך לב דוד אתו": הוא הצטער וחשש, כי זו פגיעה בכבוד המלך, "משיח ה'".
3. כנף המעיל: הוכחה שהיה יכול להרוג את שאול ולא הרג, כלומר אין לו כוונה רעה. ישפט ה': הוא משאיר את הדין והנקמה לה', ולא יפגע בשאול בעצמו. כלב מת: הוא קטן וחסר חשיבות, ולא מתאים שמלך ירדוף אחריו.
4. שאול מודה שדוד צדיק ממנו, כי דוד גמל לו טובה ושאול גמל לו רעה; שה' מסר אותו בידי דוד ודוד לא הרג אותו; ושדוד ימלוך: "וְקָמָה, בְיָדְךָ, מַמְלָכֶת, יִשְׂרָאֵל".
5. בשני המקרים כנף מעיל היא סימן למלוכה. בפרק טו קריעת המעיל סימלה שהממלכה נקרעת משאול וניתנת לאחר, "טוב ממך". בפרק כד דוד מחזיק את כנף המעיל של שאול, ושאול אומר בעצמו "צַדִּיק אַתָּה, מִמֶּנִּי" ו"מלך תמלוך". לפי מדרש שמביא רד"ק, זה הסימן ששמואל רמז לו.
6. תשובה טובה: דוד לא רצה לפגוע ב"משיח ה'", האמין שה' ישפוט ושהוא עצמו לא צריך לקחת את המלוכה בכוח, ורצה להוכיח לשאול שאינו אויבו. עמדה מנומקת (נכונה או לא). פסוק אפשרי: "לֹא-אֶשְׁלַח יָדִי בַּאדֹנִי – כִּי-מְשִׁיחַ ה', הוּא" או "וְיָדִי, לֹא תִהְיֶה-בָּךְ". (ניקוד מוצע: נימוק 2, עמדה 2, פסוק 1.)

פרשנות מסומנת כפרשנות (מתוך ספריא). נוסח הפסוקים ממכון ממרא; שם ה' מובא בכתיב ה'. ממלכתי: שמואל א נלמד בכיתה ז' (יח-כה: יחידת בקיאות לבחירה; כו-כז להעשרה). חמ"ד: לפי מתווה תשפ"ז ספר שמואל א נלמד בכיתה ח', והיחידה מתאימה גם לה; לימוד עם רש"י, רד"ק ומצודת דוד. יש לבדוק מול התכנון השנתי של בית הספר.